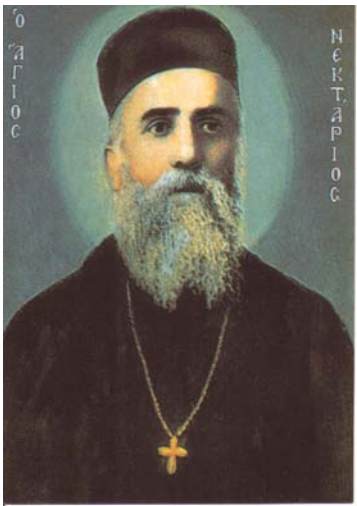

Πρεσβυτέρου Εὐθυμίου Μουζακίτου
ἐφημερίου Ι. Ν. Ἀγ. Κοσμά Αἰτωλοῦ Ἀμαρουσίου

**Ἀριστουργηματική μελέτη τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου περὶ τῶν
αἰτίων τοῦ σχίσματος καὶ τῆς διαιωνίσεως αὐτοῦ.**

**[ΜΕΛΕΤΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ Α΄ ἔκδοση 1911, Β΄
ἔκδοση 1998 καὶ ἐπανέκδοση 2006 Βιβλιοπωλεῖον Νεκτάριος Παναγόπουλος]**

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος μᾶς ἄφησε ἓνα μοναδικό ἀντιαιρετικό ἔργο πού περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ εἶναι λίαν χρήσιμο καὶ ἄκρως ἀπαραίτητο ἐγχειρίδιο ὀρθοδόξου ποιμαντικῆς καὶ ἀπολογητικῆς γιὰ κάθε ὀρθόδοξο πιστό καὶ ὄχι μόνο.

Προέβλεπε ἀσφαλῶς ὁ ἐν Ἁγίοις θαυματουργός μας Ἅγιος Νεκτάριος ὅτι στίς ἔσχατες ἡμέρες μας «τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως» θά ἔρχεται ὕπουλα νά ἐγκαθίσταται «ἐν τόπῳ ἁγίῳ» μέσα στίς οἰκογενειακές μας ἐστίες, μέσα στίς ἐκκλησίες μας, στή θεία Λατρεία μας, μέ τή μορφή τῆς «λειτουργικῆς ἀνανέωσης ἢ ἀναγέννησης» μέ τή μορφή τῆς ἀγαπητικῆς διακοινωνίας μέ παπικούς ἀντιπροσώπους, μέ τελικό στόχο τήν ὑποταγή στό πρωτεῖο τοῦ Πάπα.

Δεκαεπτὰ χρόνια ἀφιέρωσε ὁ σύγχρονός μας Ἅγιος ἀπὸ τήν ζωὴ του, γιὰ νά συγκεντρώσει ἄφθονο ἱστορικό ἀγιογραφικό καὶ θεολογικό ὕλικό, γιὰ νά ἀποδείξει ἀδιαμφισβήτητα τήν παπικὴ πλάνη σ' ὅλο τό εὖρος, μῆκος καὶ βάθος τῆς. Ὁλοφώτεινο μυαλό, καλοκάγαθος, ἀφανάτιστος, χωρίς ἴχνη ἐμπαθείας ὁ ἅγιος Νεκτάριος κατανοεῖ τό μέγεθος τοῦ παναιρετικοῦ παπικοῦ κινδύνου καὶ θέλει μέ τήν μελέτη του αὐτὴ νά προστατεύσει τό ποιμνίό του ἀπὸ ὅλες τίς πλάνες καὶ τίς αἱρέσεις πού ἐμπεριέχονται στόν παπικό σκοταδισμό.

Ἐσκινάει ἀπὸ τόν 2^ο μ.Χ. αἰῶνα γιὰ νά ἀποδείξει μέ ἀδιάσειστα ντοκουμέντα ἀγιογραφικά καὶ ἱστορικά ὅτι ἡ πλάνη ἀρχίζει ἀπὸ τή ρίζα παπισμοῦ, ἀπὸ τότε πού κάποιοι φιλόδοξοι ἐπίσκοποι τῆς Ρώμης θέλησαν νά κατοχυρώσουν τήν ἐξουσιαστικὴ τους βούληση πάνω σ' ὅλη τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἄπ. Πέτρος δέν ὑπῆρξε ποτέ ἐπίσκοπος Ρώμης οὔτε κἀν πάτησε τό ἅγιο πόδι του στήν Ἰταλία, καὶ δέν εἶχε τό πρωτεῖο ἐναντι τῶν ἄλλων Ἀποστόλων. Ὁλόκληρο τό παπικό πρωτεῖο βασίζεται στό μῦθο, στήν αὐθαίρετη καὶ ἀναπόδεικτη ὑπόθεση, ὅτι ὁ πάπας εἶναι διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, στόν ὁποῖο κατὰ τήν ἐξουσιαστικὴ κοσμικὴ ἀντιληψὴ τῶν παπῶν πρέπει νά ὑποταχθεῖ καὶ νά ὑπακούει ὅλη ἡ

Ἐκκλησία. Τό ἀλάνθαστο τοῦ πάπα τό βασίζουσι στὸν ἐξῆς συλλογισμὸς: Ὁ Θεὸς εἶναι ἀναμάρτητος, ὁ πάπας εἶναι μοναδικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ, ἄρα ὁ πάπας εἶναι ἀναμάρτητος. (Τόμ. Α' σελ 169)

Σὲ μία παράγραφο ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος γράφει τὰ ἐξῆς: Ἡ ἱστορική ἀνάπτυξη τοῦ ζητήματος ἐφάνερωσε καὶ μᾶς γνῶρισε ὅλα τὰ μέσα καὶ τίς ποικίλες ἐνέργειες τῶν Παπῶν τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπισκοπικῆς ἑδρας πρὸς ὑποδούλωση καὶ καταδυναστεία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀκάδεκτη φιλαρχία καὶ φιλοδοξία τὰ πάντα μηχανεύθηκαν, τὰ πάντα σοφίσθηκαν, τὰ πάντα ἔκαναν γιὰ νὰ ἀναδείξουν τοὺς Πάπες ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τυράννους τῆς οἰκουμένης. Ἡ φιλαρχία τους ὑπερπήδησε κάθε ὄριο. Τό πρόγραμμα καταστρώθηκε καὶ ἡ ἐφαρμογή του ἐπέζητεῖτο πάσῃ δυνάμει. Κάθε τι πού ἦταν ἀντίθετο τοῦ προγράμματος, καταδικάσθηκε ὡς θανάσιμη ἁμαρτία καὶ οἱ ἡθικὲς ἀρχές περὶ ἁμαρτίας καὶ δικαιοσύνης ἀνατράπηκαν. Οἱ εὐαγγελικὲς ἀρετὲς μποροῦσαν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς θανάσιμα ἁμαρτήματα ἂν προσέκρουαν στό πρόγραμμα, καὶ τὰ θανάσιμα κατὰ τό Εὐαγγέλιο ἁμαρτήματα ὡς μέγιστες ἀρετὲς, ἂν ὑπηρετοῦσαν τό πρόγραμμα. Τὴν εὐλάβεια πρὸς τό Θεό τὴν ἀντικατέστησε ἡ εὐλάβεια πρὸς τὸν Πάπα. Ὅποιος δὲν εὐλαβεῖτο τὸν Πάπα ἀρνιόταν τό Θεό.

Ὅποιος ἀναγνώριζε τὸν Πάπα ἐδικαιούτο νὰ σωθεῖ. Ἡ ἀναγνώριση τοῦ Πάπα ὑπερεῖχε τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Τί χρειάζεται ἡ γνώση τῶν θείων ἐντολῶν, ὅταν ἡ ἀπλή γνωριμία τοῦ ἀντιπροσώπου μᾶς εἰσάγει εἰς τὸν Παράδεισο; Ὅταν ὁ ἀντιπρόσωπος κρατᾷ τὰ κλειδιά τοῦ Παραδείσου καὶ εἰσάγει τὸν θεράποντά του; (σελ 210)

Στὸν 21^ο παρόντα αἰῶνα οἱ ἀποκλίσεις τῶν παπικῶν ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη πίστη, σὲ ὅλα τὰ θεολογικὰ ζητήματα ἔχουν φθάσει σὲ μέγιστο βαθμό. Ἡ παπικὴ παναιρετικὴ λύμη θέλει νὰ μολύνει ὅλο τό σῶμα τῶν πιστῶν καὶ νὰ τό μετατρέψει σ' ἓναν ἐγκόσμιον ὀργανισμό ἰδιοτελῶν δρατηριοτήτων.

Παπικὸ πρωτεῖο καὶ ἀλάθητο, ράντισμα καὶ ὄχι βάπτισμα, filioque, χρῆση ἀζύμων στή θεία Κοινωνία, καθαγιασμός μόνο μέ τὰ Κυριακὰ λόγια, καθαρτήριο πῦρ, ἄφεση ἁμαρτιῶν ἀπὸ τίς περισσεύουσες ἀξιομισθίες τῶν Ἁγίων, ἄσπιλη σύλληψη τῆς Θεοτόκου, ἀποδοχή κτιστῆς θείας Χάριτος, θρησκευτικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ Πάπα, κατάργηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς Λατρευτικῆς Παράδοσης, κλπ, ἀποτελοῦν τίς παπικὲς κακοδοξίες, πού οἱ Ὄρθόδοξοι δὲν μποροῦν νὰ παραδεωρῆσουν.

Ἔτσι μιλάμε γιὰ μία ἄλλη Πίστη, ἄλλη Θρησκεία, πού πολεμᾷ τό Χριστό καὶ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία Του, τὴν Ὄρθόδοξη Ἐκκλησία. Οἱ Οἰκουμενικὲς καὶ τοπικὲς Σύνοδοι ἤδη ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες καταδικάζουν τό filioque καὶ τὰ δόγματα τῶν παπικῶν. Οἱ Παπικοὶ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι αἰρετικοί, ἐμπίπτουν στήν καθάρση καὶ τὸν ἀναθεματισμό» (ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος 680μ.Χ, Πενθέκτη Οἰκ. Σύνοδος, Ζ' Οἰκ. Σύνοδος, κλπ.)

Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς Μέγας Φώτιος, Γερμανὸς Πατριάρχης Κων/πόλεως, Μάρκος ὁ Εὐγενικός, Εὐγένιος ὁ Αἰτωλός (1597-1682), Μακάριος ὁ Πάτριος (1688-1737), Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, μᾶς βεβαιώνουν ὅτι οἱ Παπικοὶ εἶναι παμπάλαιοι αἰρετικοί.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς μᾶς λέει ὅτι τό σχίσμα, ἡ πτώσις τοῦ παπισμοῦ εἶναι ἔργο τοῦ δεινοῦ καὶ ἀρχεκάκου ὄφους. Εἶναι τὰ βαθῆα τοῦ σατανᾶ, τὰ τοῦ πονηροῦ μυστήρια. Οἱ

Λατίνοι ἐδελοντικῶς παραμένουν στὴν πλάνη τους καὶ καμμία δύναμις δὲν εἶναι ἰκανὴ νὰ τοὺς μετακινήσει ἔστω καὶ ἐάν παρέμβουν Ἄγγελοι. Ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος στὴν μελέτη του αὐτὴ μιλάει περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Υπάρχουν ὅμως καὶ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ ὁποῖοι ἀγίασαν, ἐπειδὴ ἀντιστάθηκαν στοὺς αἰρετικούς παπικούς καὶ τοὺς φιλοπαπικούς ὀρθοδόξους ὅπως ὁ Πατριάρχης Βέκκος καὶ ὁ αὐτοκράτορας Μιχαὴλ Παλαιολόγος. Νά τί γράφει τὸ Συναξάριον τῆς Ἐκκλησίας, τῆς 22^{ης} Σεπτεμβρίου: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων εἴκοσι ἕξι Ὁσιομαρτύρων, τῶν ἐλεγξάντων τοὺς λατινόφρονας Μιχαὴλ...καὶ Πατριάρχην, πυρὶ τελειωθέντων» Παρόμοιο τραγικὸ θάνατο βρῆκαν καὶ οἱ Ἰβηρίτες Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἐπνίγησαν, ἀπὸ τοὺς ἰδίους αἰρετικούς καὶ ἐορτάζονται τῇ 13^ῃ Μαΐου, ὅπως καὶ οἱ Πατέρες τῶν Καρυῶν καὶ τοῦ Βατοπεδίου.

Ὁ Γέροντας Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης ἔλεγε: Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους πού ἔχουν ἐλαφρότητα καὶ θέλουν νὰ κάνουν προβολὴ «Ἱεραποστολή», συγκαλοῦν συνέδρια μὲ ἑτεροδόξους, γιὰ νὰ γίνεταὶ ντόρος καὶ νομίζουν ὅτι θὰ προβάλουν ἔτσι τὴν Ὀρθοδοξία, μὲ τὸ νὰ γίνουν δηλαδὴ ταραμοσαλάτα μὲ τοὺς κακοδόξους... Ὁ Κύριος ὅμως, ὅταν θὰ πρέπει, θὰ παρουσιάσει τοὺς Μάρκους τοὺς Εὐγενικούς καὶ τοὺς Γρηγορίου Παλαμάδες, πού θὰ συγκεντρώσουν ὅλα τὰ κατασκανδαλισμένα ἀδελφία μας, γιὰ νὰ ὁμολογήσουν τὴν ὀρθόδοξη πίστη καὶ νὰ στερεώσουν τὴν παράδοση καὶ νὰ δώσουν χαρὰ στὴν Μητέρα μας Ἐκκλησία.(Λόγοι,τ.Α)

Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν διὰ τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς Ἀμήν.